

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

DRUGI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 38882/13
Desanka OPAČIĆ i Miloš GODIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Drugi odjel), zasjedajući dana 26. siječnja 2016. godine u Vijeću u sastavu:

Jon Fridrik Kjølbrot, *predsjednik*

Ksenija Turković,

Georges Ravarani, *suci*,

i Abel Campos, *zamjenik tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 31. svibnja 2013. godine,

uzimajući u obzir očitovanja koje je podnijela tužena Vlada i odgovore na očitovanja koje su podnijeli podnositelji zahtjeva, nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelji zahtjeva, gđa Desanka Opačić i g. Miloš Godić, hrvatski su državljani rođeni 1940. godine odnosno 1937. godine i žive u Vojniću i Frankfurtu. Pred Sudom ih je zastupao g. L. Šušak, odvjetnik iz Zagreba.

2. Hrvatsku Vladu („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

1. Pozadina predmeta

4. U Hrvatskoj je 1991. godine došlo do eskalacije oružanog sukoba. Tijekom 1991. i 1992. godine srpske paravojne snage preuzele su kontrolu nad otprilike jednom trećinom teritorija Hrvatske i proglasile tzv. „Srpsku autonomnu oblast Krajina” (u daljnjem tekstu „Krajina”). Početkom kolovoza 1995. godine hrvatske su vlasti najavile kampanju vojne akcije s ciljem vraćanja kontrole nad Krajinom. Akcija je dobila kodni naziv „Oluja” i trajala je od 4. do 7. kolovoza 1995. godine. Prije te akcije, velika većina stanovništva Krajine pobjegla je iz Hrvatske. Većina njih otišla je u Bosnu i Hercegovinu te također u Srbiju. Neki od njih vratili su se u Hrvatsku nakon rata. Broj ljudi koji su pobjegli procjenjuje se na između 100 000 i 150 000.

5. Dana 6. kolovoza 1995. godine majka podnositelja zahtjeva, A.G., zajedno s ostalim članovima obitelji nalazila se sa civilima i vojnicima srpskih paravojskih snaga u konvoju traktora i drugih vozila, nastojeći pobjeći iz Hrvatske u Bosnu i Hercegovinu. Kada je konvoj prolazio pokraj sela Rujevac, došlo je do razmjene vatre između srpskih paravojskih snaga u konvoju i Petog korpusa Armije Bosne i Hercegovine. U tom je incidentu ubijena majka podnositelja zahtjeva, ali njezino tijelo još nije pronađeno.

6. Hrvatska je ratificirala Konvenciju 5. studenoga 1997. godine.

2. Prva faza istražnog postupka o ranjavanju podnositelja zahtjeva

7. Hrvatske su vlasti saznale za smrt majke podnositelja zahtjeva u kolovozu 2003. godine, kada su podnositelji zahtjeva podnijeli tužbu radi naknade štete Općinskom sudu u Zagrebu (vidi odlomak 9. u daljnjem tekstu). Dana 2. ožujka 2004. godine policija je ispitala prvu podnositeljicu zahtjeva koja je potvrdila činjenice sažeto navedene u prethodnom odlomku 5.

3. Istražni postupak po zahtjevu za informacijama Županijskog državnog odvjetništva u Sisku

8. Dana 10. lipnja 2011. godine Županijsko državno odvjetništvo u Sisku zatražilo je od policije da „provjeri okolnosti u kojima je A. G. izgubila život”. Između 11. i 26. srpnja 2011. godine policija je ispitala N.O., unuku A.G., kao i podnositelje zahtjeva, ali nisu dobivene nove informacije.

4. Parnični postupak

9. Dana 18. kolovoza 2003. godine podnositelji zahtjeva podnijeli su kod Općinskog suda u Zagrebu tužbu protiv države, tražeći naknadu štete zbog smrti njihove majke.

10. Općinski sud u Zagrebu saslušao je podnositelje zahtjeva i dva svjedoka te je 22. studenoga 2006. godine odbio tužbeni zahtjev. Stranke

nisu predložile nikakve daljnje dokaze. Prvostupanjski je sud presudio da je smrt majke podnositelja zahtjeva bila ratna šteta za koju država ne odgovara. Ova je presuda potvrđena od strane Županijskog suda u Zagrebu 25. rujna 2007. godine i od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske 21. ožujka 2012. godine.

11. Naknadna ustavna tužba podnositelja zahtjeva proglašena je nedopuštenom od strane Ustavnog suda Republike Hrvatske 21. studenoga 2012. godine kao očigledno neosnovana.

B. Mjerodavno domaće pravo

12. Mjerodavne odredbe Zakona o odgovornosti za štetu nastalu uslijed terorističkih akata i javnih demonstracija i Zakon o odgovornosti Republike Hrvatske za štetu (uzrokovanu od pripadnika hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga tijekom Domovinskog rata) navedene su u predmetu *Grubić protiv Hrvatske* (odl.), br. 56094/12, odlomci 9. - 10., 9. lipnja 2015.

PRIGOVORI

13. Podnositelji zahtjeva prigovorili su na temelju postupovnog aspekta članaka 2. i 14. Konvencije da su dostupni kaznenopravni mehanizmi u vezi sa smrću njihove majke bili neučinkoviti, te da nacionalna tijela nisu istražila moguće etničke motive za njezinu smrt, kako to zahtijeva članak 14. Konvencije.

14. Podnositelji zahtjeva nadalje su prigovorili temeljem članka 13. Konvencije da je njihov zahtjev za naknadu štete odbijen uz obrazloženje da nisu dokazali okolnosti smrti svoje majke.

PRAVO

A. Navodna povreda članka 2. Konvencije

15. Podnositelji zahtjeva prigovorili su da vlasti nisu poduzele primjerene i odgovarajuće korake kako bi istražili smrt njihove majke A.G. i kako bi počinitelje priveli pravdi. Podnositelji zahtjeva također su tvrdili da je njihova majka ubijena zato što je srpske etničke pripadnosti i da nacionalne vlasti nisu istražile tu okolnost. Pozvali su se na članke 2. i 14. Konvencije. Sud će, kao gospodar pravne karakterizacije činjenica predmeta, ispitati ovaj prigovor temeljem postupovnog aspekta članka 2. Konvencije koji u mjerodavnom dijelu glasi kako slijedi:

„1. Pravo svakoga na život zaštićeno je zakonom. [...]”

1. Tvrdnje stranaka

16. Vlada je tvrdila da podnositelji zahtjeva nisu iscrpili sva dostupna domaća pravna sredstva. Tvrdila je da su podnositeljice zahtjeva mogle podnijeti pritužbu protiv pojedinih policijskih službenika ili zaposlenika Državnog odvjetništva koji su bili zaduženi za istragu o smrti njihovog sina i brata. Takva je pritužba mogla rezultirati pokretanjem stegovnog postupka. Što se tiče zaštite od navodnog nezakonitog ponašanja domaćih vlasti, Vlada je istaknula da su podnositelji zahtjeva mogli tražiti naknadu štete od države temeljem odredaba Zakona o sustavu državne uprave. Vlada je tvrdila da je Sud u predmetu *D.J. protiv Hrvatske* (br. 42418/10, 24. srpnja 2012.) utvrdio da je takva kombinacija pravnih sredstava učinkovita.

17. Nadalje je tvrdila da je zahtjev podnesen izvan roka od šest mjeseci, zbog toga što su podnositelji zahtjeva svoj zahtjev Sudu podnijeli otprilike osamnaest godina nakon što je njihova majka ubijena.

18. Podnositelji zahtjeva tvrdili su da su ispunili sve uvjete dopuštenosti.

2. Ocjena Suda

19. Sud se ne mora baviti svim pitanjima koja su stranke istaknule jer je ovaj zahtjev, zbog sljedećih razloga, u svakom slučaju nedopušten zbog nepoštivanja šestomjesečnog roka navedenog u članku 35. Konvencije.

20. Sud ponavlja kako je svrha pravila o šest mjeseci promicanje pravne sigurnosti i osiguranje da se s predmetima u kojima se otvaraju pitanja na temelju Konvencije postupa u razumnom roku. Nadalje, namjera mu je i zaštititi tijela i ostale zainteresirane stranke da ne budu ostavljene u stanju neizvjesnosti tijekom duljeg vremenskog razdoblja (vidi predmete *Bayram i Yildirim protiv Turske* (odl.), br. 38587/97, ECHR 2002-III, i *Bulut i Yavuz protiv Turske* (odl.), br. 73065/01, 28. svibnja 2002.).

21. Kada ne postoje dostupna pravna sredstva ili su ocijenjena kao neučinkovita, šestomjesečni rok u načelu počinje teći od datuma čina kojem se prigovara (vidi predmet *Hazar i drugi protiv Turske* (odl.), br. 62566/00, 10. siječnja 2002.). Međutim, u posebnim se okolnostima mogu primjenjivati posebna razmatranja, kada se neki podnositelj koristi ili se poziva na naizgled postojeće sredstvo i tek naknadno postane svjestan okolnosti koje sredstvo čine nedjelotvornim; u takvom je slučaju primjereno računati početak šestomjesečnog roka od datuma kad je podnositelj prvi put postao svjestan ili trebao postati svjestan tih okolnosti koje sredstvo čine nedjelotvornim (vidi predmet *Paul i Audrey Edwards protiv Ujedinjene Kraljevine* (odl.), br. 46477/99, 7. lipnja 2001.).

22. U nizu predmeta vezanih uz dugotrajne istrage o smrti rođaka podnositelja zahtjeva Sud je razmatrao u kojem trenutku podnositelj može ili treba početi sumnjati u djelotvornost pravnog sredstva (vidi predmet *Şükran Aydın i drugi protiv Turske* (odl.), br. 46231/99, 26. svibnja 2005.;

naprijed citirane predmete *Bulut i Yavuz; Bayram i Yıldırım*; predmete *Kiniş protiv Turske* (odl.), br. 13635/04, 28. lipnja 2005.; *Elsanova protiv Rusije* (odl.) br. 57952/00, 15. studenoga 2005.; *Frandeş protiv Rumunjske* (odl.), br. 35802/05, 17. svibnja 2011.; *Finozhenok protiv Rusije* (odl.), br. 3025/06, 31. svibnja 2011.; *Attalah protiv Francuske* (odl.), br. 51987/07, 30. kolovoza 2011.; *Deari i drugi protiv bivše jugoslavenske Republike Makedonije* (odl.), br. 54415/09, 6. ožujka 2012. i *Gusar protiv Moldavije i Rumunjske* (odl.), br. 37204/02, 30. travnja 2013.).

23. Slijedom toga, u slučaju smrti očekuje se da srodnici podnositelja zahtjeva poduzmu korake kako bi pratili napredak istrage, ili nedostatak njezina napretka, te da svoje zahtjeve podnesu uz dužnu žurnost, nakon što su postali ili trebali postati svjesni nepostojanja bilo kakve djelotvorne istrage (vidi predmet *Varnava i drugi protiv Turske* [GC], br. 16064/90, 16065/90, 16066/90, 16068/90, 16069/90, 16070/90, 16071/90, 16072/90 i 16073/90, odlomak 158., 18. rujna 2009.). Po istoj osnovi, kada se iziskuje brzina kako bi se riješila pitanja koja se pojavljuju u nekom predmetu, na podnositelju je zahtjeva da osigura da se njegovi ili njezini tužbeni zahtjevi predoče Sudu uz određenu brzinu koja je potrebna kako bi se osiguralo da oni mogu biti riješeni ispravno i pravično (*ibid.* odlomak 160.).

24. Iako se Sud suzdržao od navođenja točno određenog razdoblja za utvrđivanje trenutka u kojem je istraga postala nedjelotvorna, a u svrhu procjenjivanja kada šestomjesečni rok treba početi teći, način kako će Sud odrediti takvo razdoblje ovisi o okolnostima pojedinog predmeta i drugim čimbenicima kao što su pažnja i interes koje su pokazali podnositelji zahtjeva, kao i primjerenost predmetne istrage. S tim u vezi, u naprijed citiranom predmetu *Varnava i drugi* Sud je utvrdio da kada se pomanjkanje napretka u istrazi ili nedjelotvornost istrage može lako primijetiti, nužnost žurnog postupanja može od podnositelja zahtjeva zahtijevati da takav predmet podnese Sudu u roku od nekoliko mjeseci ili najviše, ovisno o okolnostima, svega nekoliko godina nakon događaja. To se posebice odnosi na slučajeve nezakonite smrti u kojima je obično poznat trenutak kad se saznalo da je smrt nastupila, a neke su osnovne činjenice javno poznate; stoga će pomanjkanje napretka u istrazi ili nedjelotvornost istrage obično biti lakše primijećeni (vidi prethodno naprijed predmet *Varnava i drugi*, odlomak 162.).

25. Sud ponavlja da postupovni aspekt članka 2. Konvencije u okolnostima kakve su u ovome predmetu, u načelu zahtijeva da istraga može dovesti do identifikacije i kažnjavanja odgovornih osoba. Bitna svrha takve istrage je zajamčiti učinkovitu provedbu domaćih zakona koji štite pravo na život i, u slučajevima koji uključuju zastupnike države i njezina tijela, zajamčiti njihovu odgovornost za smrti koje su nastupile u okviru njihove nadležnosti (vidi predmet *Paul i Audrey Edwards protiv Ujedinjene Kraljevine*, br. 46477/99, odlomak 69., ECHR 2002-II).

26. Sud napominje da su u ovome predmetu podnositelji zahtjeva podnijeli svoj zahtjev Sudu nakon više od sedamnaest godina od datuma ubojstva njihove majke i da je istraga formalno bila u tijeku u trenutku kada je zahtjev bio podnesen (usporedi s predmetom *Utsmiyeva i drugi protiv Rusije* (odl.), br. 31179/11, odlomak 34., 26. kolovoza 2014.).

27. Sud nadalje primjećuje kako istraga nije ostvarila neke konkretne rezultate i da nije identificiran niti jedan osumnjičenik. Istraga je u mirovanju od ožujka 2004. godine, tijekom značajnog vremenskog razdoblja duljeg od sedam godina, tijekom kojeg nisu poduzeti nikakvi koraci, niti je bilo komunikacije između tijela i podnositelja zahtjeva (vidi prethodne odlomke 7. i 8.).

28. Sud napominje da su sve vojne aktivnosti na tom području završile u kolovozu 1995. godine. Podnositelji zahtjeva nisu primili nikakvu informaciju od vlasti u razdoblju duljem od sedam godina, pa ipak u dostavljenim dokumentima nema dokaza da su pokušali na vlastitu inicijativu zatražiti informacije, unatoč tako značajnom vremenskom razdoblju šutnje vlasti. Oni su ostali pasivni u odnosu na očigledno neaktivan domaći istražni postupak (usporedi s naprijed citiranim predmetom *Utsmiyeva i drugi*, odlomak 36.). Ako su podnositelji zahtjeva propustili uočiti nedjelotvornost istrage uz tako značajan zastoj u tijeku postupka, Sud smatra kako se to moglo pripisati njihovom vlastitom propustu (vidi, na primjer, predmet *Findik i Omer protiv Turske* (odl.), br. 33898/11 i 35798/11, odlomak 15.).

29. Budući da su podnositelji zahtjeva djeca žrtve za koju se tvrdi da je pretrpjela nasilje, Sud primjećuje kako bi se od njih moglo očekivati da pokažu potrebnu revnost i preuzmu potrebnu inicijativu kako bi se informirali o napretku istrage o ubojstvu njihove majke. Izostanak bilo kakvih novosti od istražitelja takvog teškog kaznenog djela kroz tako dugo vremensko razdoblje trebalo ih je potaknuti da donesu odgovarajuće zaključke (vidi, na primjer, predmet *Açış protiv Turske*, br. 7050/05, odlomak 42., 1. veljače 2011.).

30. S obzirom na prethodno navedeno, Sud nalazi da podnositelji zahtjeva nisu uvjerljivo dokazali kako su učinjeni neki napredci koji bi opravdali njihovu neaktivnost kroz vremensko razdoblje dulje od sedam godina. Do zastoja u istrazi došlo je u ožujku 2004. godine, puno prije 31. svibnja 2013. godine kada je podnesen ovaj zahtjev (usporedi s naprijed citiranim predmetom *Finozhenok*). Sud nalazi da su podnositelji zahtjeva, nakon što je došlo do zastoja u istrazi, trebali zaključiti da je ova istraga nedjelotvorna puno prije podnošenja ovog zahtjeva, a svakako više od šest mjeseci prije njegova podnošenja.

31. U pogledu dijela istrage koja je provedena 2011. godine, Sud napominje da ako informacije koje navodno bacaju novo svjetlo na okolnosti smrti dospiju u javnu domenu, može nastati nova obaveza da se smrt istraži (vidi predmete *Hackett protiv Ujedinjene Kraljevine* (odl.), br.

34698/04, 10. svibnja 2005.; *Brecknell protiv Ujedinjene Kraljevine*, br. 32457/04, odlomci 66. - 67., 27. studenoga 2007.; *Williams protiv Ujedinjene Kraljevine* (odl.), br. 32567/06, 17. veljače 2009. i *Harrison i drugi protiv Ujedinjene Kraljevine* (odl.), br. 44301/13, odlomak 51., 25. ožujka 2014.). Ne može biti slučaj da svaka tvrdnja ili navod može potaknuti novu istražnu obvezu na temelju članka 2. Konvencije. Ipak, s obzirom na temeljnu važnost ove odredbe, državna tijela moraju biti osjetljiva na bilo kakve informacije ili materijale kojima se mogu bilo narušiti zaključci ranije istrage, ili omogućiti da se ranija neuvjerljiva istraga može nastaviti provoditi (vidi naprijed citirani predmet *Brecknell*, odlomak 70.). U pogledu konkretnog slučaja, Sud ne nalazi da koraci poduzeti 2011. godine mogu dovesti do nekog drugog zaključka, budući da oni nisu doveli do otkrića nekih novih elemenata (vidi, *mutatis mutandis*, naprijed citirane predmete *Finozhenok* i *Nasirkayeva protiv Rusije* (odl.), br. 1721/07).

32. U skladu s tim, Sud nalazi da se ovaj dio ovog zahtjeva mora odbaciti zbog nepoštivanja roka od šest mjeseci utvrđenog u članku 35. stavku 1. Konvencije.

B. Navodna povreda članka 6. stavka 1. Konvencije

33. Podnositelji zahtjeva nadalje su prigovorili, pozivajući se na članak 13. Konvencije, da se parnični postupak nije mogao smatrati djelotvornim pravnim sredstvom u njihovom nastojanju da dobiju odštetu od države. Sud, kao gospodar pravne karakterizacije činjenica u predmetu, smatra da se ovaj prigovor odnosi na pravo podnositelja zahtjeva na pristup sudu, kako je ono zajamčeno na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije. Mjerodavni dio članka 6. stavka 1. Konvencije glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi [...] svatko ima pravo da [...] sud pravično [...] ispita njegov slučaj.”

1. Tvrdnje stranaka

34. Podnositelji zahtjeva tvrdili su da je razlog za nedjelotvornost parničnog postupka činjenica da je njihov zahtjev za naknadu štete odbijen s obrazloženjem da nisu dokazali okolnosti smrti svoje majke.

35. Vlada je tvrdila da su podnositelji zahtjeva bili u mogućnosti podnijeti svoju tužbu na raznim stupnjevima pred redovnim građanskim sudom, koji su odlučili o osnovanosti tužbenog zahtjeva.

2. Ocjena Suda

36. Članak 6. stavak 1. svakome daje pravo da sudu podnese bilo kakvu tužbu vezanu uz svoja građanska prava i obveze. Ta odredba sadrži „pravo na sud”, pri čemu pravo na pristup – to jest, pravo na pokretanje postupka

pred sudom u građanskim predmetima, predstavlja jedan aspekt. „Pravo na sud” nije apsolutno. Po samoj svojoj naravi zahtijeva uređenje od strane države. Države ugovornice uživaju određeni stupanj diskrecije u tom pogledu, ali konačnu odluku o poštivanju zahtjeva iz Konvencije donosi Sud (vidi predmete *Golder protiv Ujedinjene Kraljevine*, 21. siječnja 1975., odlomak 34. *in fine* i odlomci 35. - 36., Serija A br. 18, i *Z i drugi protiv Ujedinjene Kraljevine* [GC], br. 29392/95, stavci 91. - 93., ECHR 2001-V, te naprijed citirani predmet *Grubić protiv Hrvatske* (odl.), odlomak 33.).

37. Nadalje, Sud ponavlja da je prvenstveno na nacionalnim tijelima, posebice sudovima, da tumače domaće pravo. Uloga Suda ograničena je na provjeru sukladnosti učinaka takvog tumačenja s Konvencijom. Nadalje, Sud u svakom predmetu svoju ocjenu mora donijeti u svjetlu posebnih značajki tog postupka te u odnosu na cilj i svrhu članka 6. stavka 1. (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Miragall Escolano i drugi protiv Španjolske*, br. 38366/97, 38688/97, 40777/98, 40843/98, 41015/98, 41400/98, 41446/98, 41484/98, 41487/98 i 41509/98, odlomak 36., ECHR 2000 I i naprijed citirani predmet *Grubić*, odlomak 34.).

38. Hrvatski je zakon nesumnjivo podnositeljima zahtjeva pružio mogućnost pokretanja sudskog postupka. Iskoristili su tu mogućnost podnijevši tužbu protiv države Općinskom sudu u Zagrebu (vidi prethodni odlomak 9.), tražeći naknadu štete koju su navodno pretrpjeli zbog ubojstva njihove majke. Nakon što je prvostupanjski sud odbio njihovu tužbu, podnositelji zahtjeva izjavili su žalbu Županijskom sudu u Zagrebu i nakon toga Vrhovnom sudu Republike Hrvatske (usporedi s prethodno citiranim predmetom *Grubić*, odlomak 35.).

39. Nacionalni sudovi ispitali su osnovanost zahtjeva podnositelja i utvrdili da su okolnosti smrti njihove majke ostale nepoznate. Na tim je osnovama tužbeni zahtjev podnositelja zahtjeva bio odbijen. Čini se da su podnositelji zahtjeva u biti nezadovoljni ishodom predmeta i teretom dokaza koji je stavljen na njih.

40. Međutim, temeljem članka 19. Konvencije dužnost je Suda osigurati poštivanje obveza koje su preuzele ugovorne strane Konvencije. Posebice, njegova zadaća nije da se bavi pogreškama u činjenicama ili pravu koje su navodno počinjene od strane nacionalnih sudova, osim ako su, i u mjeri u kojoj su, možda dovele do povrede prava i sloboda zaštićenih Konvencijom (vidi, *inter alia*, predmet *Tamminen protiv Finske*, br. 40847/98, odlomak 38., 15. lipnja 2004. i naprijed citirani predmet *Grubić*, odlomak 38.).

41. Stoga se Sud u načelu neće umiješati ako je postupak u cjelini bio pošten kako to traži članak 6. stavak 1, osim ako odluke koje su donijeli domaći sudovi izgledaju proizvoljne ili očigledno nerazumne (vidi predmete *Khamidov protiv Rusije*, br. 72118/01, odlomak 170., 15. studenoga 2007. i *Anđelković protiv Srbije*, br. 1401/08, odlomak 24., 9. travnja 2013.).

42. Prema mišljenju Suda, uobičajena je značajka parničnog postupka da tužitelj mora dokazati svoj tužbeni zahtjev. Budući da su nacionalni sudovi

utvrdili da podnositelji zahtjeva nisu zadovoljili teret dokazivanja, njihovi zaključci, prilikom odbijanja zahtjeva podnositelja zahtjeva, ne čine se proizvoljnima ili očigledno nerazumnima (usporedi s prethodno citiranim predmetom *Grubić*, odlomak 40.).

43. Slijedi da je ovaj prigovor očigledno neosnovan i da ga treba odbaciti u skladu s člankom 35. stavcima 3.(a) i 4. Konvencije.

Zbog svih ovih razloga Sud jednoglasno

proglašava zahtjev nedopuštenim.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 18. veljače 2016.

Abel Campos
Zamjenik tajnika

Jon Fridrik Kjølbro
Predsjednik